

[Lone Dybkjær.]

litikerne, der sagde, at vi mener, at udviklingen skal gå i den og den retning, og ikke som sædvanlig bliver nødt til at sige: udviklingen tilsiger os, at vi skal gøre sådan og sådan. Med andre ord ville det være ønskeligt, om det var politikerne, der bestemte udviklingen her og ikke omvendt.

Bendix (KF):

I mange industrialiserede lande bebrejder man i dag sig selv, at man tillod energikrisen at komme som en tyv om natten. Den var forudseelig, og den var fra mange sider forudset, men for hele befolkningen og for hovedparten af de ansvarlige er den kommet som en overraskelse.

Vi er nu i den situation, at vi skal udforme en energipolitik. At udvikle en langsigtet energipolitik, der til stadighed underkastes korrektioner, er en opgave af afgørende national betydning. Vi har ikke nogen sådan energipolitik, og vi har aldrig haft det, men nu er det nødvendigt. I Danmark bliver vi utvivlsomt nødt til at indrette et centralt energipolitisk organ, som kan varetage den koordinerede planlægning af energiforsyningen, den nødvendige løbende prognosevirksomhed og koordinere forskningsindsatsen på området og varetage behandlingen af den nødvendige koncessionsgivning.

Jeg tror derimod ikke, at man i et sådant organ skal have ansvaret for hele den sikkerhedsproblematik og miljøbeskyttelse, som er en væsentlig side af energispørgsmålet. Erfaringerne fra USA tyder på, at det ikke er hensigtsmæssigt at have samlet under én hat de organer, der skal skubbe på udviklingen af f. eks. kernekraft og de organer, der skal varetage offentlighedens interesse i sikkerhed og miljøbeskyttelse. Den amerikanske atomenergikommission har denne dobbelte opgave, og det overvejes i øjeblikket at splitte kommissionen op i to. Disse overvejelser kan herhjemme give anledning til spekulationer over, om ikke Risø og atomenergikommissionen skal sortere under et andet ministerium end det, der skal have ansvaret for energipolitikken som sådan.

Efter disse mere organisatoriske bemærkninger, som jeg dog anser for væsentlige, skal jeg prøve på at opridse forudsætningerne for en energipolitik, sådan som vi ser dem.

Udviklingen af energiforbruget har op gennem de seneste 15 år været ganske eksplosiv. I 1960 forbrugte vi i Danmark 88 mill. G-cal. energi, og i løbet af tiåret op til 1970 var dette forbrug steget til 188 mill., en vækst på ca. 8 pct. om året, altså en væsentlig stærkere stigning end stigningen i nationalproduktet. Handelsministeren regner i sin fyldige redegørelse — som jeg hermed takker for — med, at energiforbruget fra 1970, hvor det som allerede nævnt var på 188 mill. G-cal., frem til 1980 vil stige til 244 mill. eller med ca. 3 pct. om året, og fra 1980 til 1990 regner man med en årlig stigning på 4-5 pct. I disse forventede stignings-takter er der taget hensyn til de forøgede oliepriser, som man mener vil have en vis forbrugsdæmpende effekt. Hvorvidt dette holder stik eller ej, står så tilbage at se; personlig har jeg min tvivl.

I øvrigt regner handelsministerens redegørelse med en noget større stigning i forbruget i 1980'erne, hvis vi går i gang med kernekraften. Det er jo nok væsentligt at hæfte sig netop ved det, der ligger indbagt i bemærkningen i handelsministerens redegørelse om, at hvis ikke vi anvender kernekraft, må vi indstille os på væsentligt mere omfattende restriktioner, end vi ellers kan komme ud for.

I denne sammenhæng kan det være af interesse at notere sig, at Frankrig for nylig har vedtaget en energiplan, som forudsætter stilstand i forbruget i 1974-75 og derefter en årlig stigning i energiforbruget med maksimum 3 pct. mod tidligere 5 pct., altså en noget mere afdæmpet stigningstakt, end vi forventer. Er vi i en sådan position, at vi kan tillade os en kraftigere stigning end f. eks. Frankrig? Det tror jeg ikke vi er.

I den energiplan, vi må ende med at opstille, må vi sætte en overgrænse for det forbrug, vi vil tillade os, og overskrides denne grænse, må vi indstille os på at anvende restriktioner.

Medens den ene side af en langsigtet energipolitik er en vurdering af den ventede efterspørgsel efter energi og en vurdering af, hvilket energiforbrug vi vil tillade os, er den anden side af en sådan politik en vurdering af, hvordan vi skaffer os den fornødne energi til at møde efterspørgslen med. En lang række potentielle energikilder kan opregnes, men hvis vores planlægningshorisont